

1864-dik évi 1° szám.

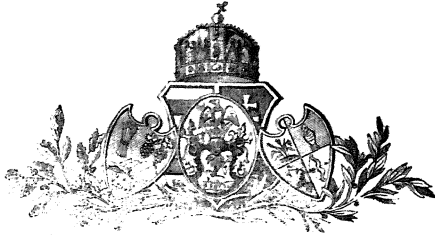
Péntek Január 1. 1864.

1. szám.

1° félév 22° évfolyam.**Előfizetési díj:**

Egész évre helyben 5 ft.
Félévre 5 „
Postai küldéssel 6 „
Egyes példány — 15 kr.

Hirdetések jutányos árért. köz-
lözetnek, külön mindannyiszor
50 kr. helyegdíj fizetnek.

Debrecenben:

A tudakozóintézet és az
„Értesítő” kiadó hivatala létezik
Cegléd - Burgundia - útszám. a
52-dik számon látnál.

Nagy-Váradon:

Előfizetők és hirdetések fel-
vételtnek
Kenézy Miklós
Tudakozóintézetében.

DEBRECEN NAGY-VÁRADI ÉRTESSÍTŐ**BIHAR-SZABOLCSMÉGYESI HIRDETŐ.**

Kereskedelmi, ipar, gazdaság és különféle tartalommal.

Külföldre nézve Kiadó-hivatalunk számára hirdetményeket elfogad. *Hamburg és Altonában: Haasensteim és Vogler. — M. Frankfurtban: Otto Mollien és Jaeger* könyv-ereskedése; *Bécsben: Oppelik Alajos és J. G. Brauner.*

BOLDOG UJ ÉVET

1864-re.

Ujév! légy üdvözölve általunk
Reménnyel telt keblünk epedve várt.
Az elmúlt mostoharól hallgatunk
Ez több rosszat mint jót hozott reánk.

Boru után napfény következik
Oh terjeszd hát áldásos fényedet.
Hogy ki inség, nyomorral küszködik
Halásan emlitsen majd tégedet.

Isten! világok teremő Ura,
Ki boldogítsz ezernyi népeket,
Hallgass hozzád eső fohászáinkra
S nyujtsd nekünk jövővő kegyelmedet.

Áldd meg e hont, benne a nemzetet
Arany kalászzokkal határait
Alkoss honunkért érvő sziveket
S neveld az egyetértés magvait.

E szép testvérvárost oh boldogítsd,
Áraszd el minden jóval környékét.
E szerény lap törekvését segítsd.
S áldd meg nemesszívű pártolót.

Előfizetési felhívása „**Debrecen-Nagyvárad** **Értesítő**”

huszonkettődik évi folyamára.

E mai számmal kezdetvén meg az 1864-dik évi folyam,
ugy régi, mint újabb előfizető t. Pártfogóinkat, kik még ez ideig nem rendelkeztek, mielőbbi szives be-
fizetésre legalázatosabban kérelmek.

Előfizetési díj: marad a régi, mely fentebb a lap homlokzatán olvasható.

Előfizetések és hirdetések bérmentve intézendők:

Debrecenbe a „Debrecen Nagy-Várad **Értesítő**” kiadóhivatalához.

Nagy-Váradon a felsőhidnál Kenézy Miklós fűszerkereskedése és tudakozóintézetéhez.

A t. c. Közönség kegyes pártfogását kérve — vagyok —

Debrecen januárhó 1864.

legalázatosabb régi szolgájuk

Balla Karoly,

a D. NV. **Értesítő** tulajdonosa s kiadó-szerkesztője.

Cs. k. szab. tiszavidéki-vasut Hirdetmény.

Nr. 10,300. A Debreceni országos vásár tartama alatt Cegléd s Debrecen közt közlekedő vegyes vonatokra vonatkozó hirdetmény annyiban módosították: amely nyíltben ezen vegyes vonatok nem 1863. december 28-tól fogva, hanem 1864. január 4-dike bezárólag január 20-dika közt fognak közlekedni.

(D. 311. 2-3)

Az igazgatóság.

200.000 forint ezüstpénzben.

Folyó évi január 13-dikán

történik a nagy

ÁLLAM-NYEREMÉNY SORSHUZÁSA,

mely összesen 14,811 nyereményt tartalmaz: melyek között 25,000, 20,000, 15,000, 12,000, 10,000, 6,000, 5,000, 4,000, 3,000, 2,000, 1,000 frt stb. nyeremények találhatók.

Egy egész eredeti sorsjegy ára 10 uforint

Fél sorsjegy ára 5

Negyed sorsjegy ára 3

Minden sorsjegy, mely a sorshuzás után legalább 100 frtot nem nyer, egy szabad sorsjegyet ingyen kap, s így a legrosszabb esetben is egy szám sem marad kárpótlás nélkül.

A sorsolási jegyzékek a huzás után azonnal díj nélkül megküldetnek és a nyeremények haladéknélkül pontosan kifizetnek.

Mielőbbi megrendeléseket elvár

Ij. Lussmann János György,

szabadalm. érték-jápor kereskedése

Majna-Frankfurtban.

(D. 2. 1-?)

100.000 forint ezüstpénzben.

Haszonbérlet.

Karcszag város közbirtokossága részéről közhírré tételik, miszerint a Kisujszállási határ mentében a Kurvahát szomszédságában 1500 — úgy a Madarasi határ mentében gazdasági épületekkel szinte 1500 — (1600 □ öles) hold számló, kaszáló és legelő az 1864-dik évi Sz. György napjától számítható 6 évre, 1864. évi január 25-kén a kiküldési ár felett — február hó 25-kén pedig a kiküldési ár alatt is, haszonbérthe fog adni, — Bérmentes leveleiben ajánlatok a kiküldési ár 1/10 részének kapcsolása mellett szinte elfogadhatók. — A haszonbéri feltételek Karcszag városáhozánál megtekinthetők. — Karcszag dec. 27. 1863.

Karcszag város közbirtokossága.

(D. 1. 1-?)

Árverés.

7228. P. 1863. Biharmegyei polgári Törvényszéke részéről közhírré tételik, miszerint Derecskei Papp Jánosnak, mint járási volt arvapénztárnoknak kérelmére M. Pályi János Váry Istvánnak és nejének szül. Miskolczy Máriának — 749 forint, 19 kr tőketartozása és járulékaik erejéig utóbiaktól lefoglalt ingóságok, jelesen a Vértési határbeli Vajdaféle tagrészen lévő 400 frtra becsült — 40 öl varga, 1864. évi február hó 4-kén, — továbbá az M. Pályi lakásaihoz lefoglalt s 100 forintra becsült két ló szerszámostól és szekerestől, s ezen kívül 167 frt 70 kr becsértékű különféle bútordarabok, és egyéb házi eszközök, 1864. évi február 5-kén, nyilvános árverésben bírólaga el fognak adni, s azonnali kész pénzfizetés mellett a vevők birtokába át is bocsátatni, mely a helyszínén deléltől órákban tartandó árverésekre a venni szándékozók ezen meg-hívatnak. — Kelt Nagyváradon Biharmegyeinek 1863. december hó 19-kén tartott polgári Törvényszéke üléséből.

(V. 1. 1-3)

Vadai Lajos, aljegyző.

Tudomásul

juttatja alulírt, hogy a vasuti indóházra néző

„Telegdi-szálloda“

diszes tereme e következő farsang folytán, mesteremberek szokott lakomázása tartására, s minden más lakomákra, általa jutányos díjjért kiadatik, s úgy az izletes ételek, mint tisztá liftek kiszolgáltatásáért kezkesedik —

Kertész György,

haszonbérlet.

Kis-Pircsben

Hidviger Mihály

főhaszonbérletnél kaphatók

kisebbs nagyobb mennyiségben, u. m

Ó szilvapálinka ítszéje	25 kr.
Új szilvapálinka	18 —
Égett bor	24 —
Törkö pálinka	24 —
Életpálinka	14 kr.

Melyeket is a t. c. közönségnek annyivalinkább is ajánli — minthogy azoknak jószágukról kezkeskedvén, azáltal közmegelegedést reményl.

Ház árverés.

7778. P. 1863. Bihar-megyei telek-könyvi Törvényszéke részéről közhírré tételik, mikép néhai özvegy Horner Henriknek, — a nek, időközben Horner Jánosnak tulajdonává lett V. Újvárosi fekvő, s a nagyváradi 477. t. j. könyvbe felvett 523/31 számú beltelkes háza, mely bírólaga 10 ezer forintra becsültetett —, Friedmann B. váradi lakosnak végrehajtási kérelme folytán az 1864. évi január 15-dikén, nem sikerülés esetében azon évi február 18-ra tűzött, s mindkét ízben delután 3 óraker megkezdendő bírói árverésen — a legtöbbet ígérő vevőnek el fog adni. —

azon hó 18- és 19-dik napjainak d. e. 9 s azt követő óráiban folytatva tartandó közönséges árverés után a városi tekintetes Törvényszéknek 5426/1863. p. sz. a. kelt határozata folytán, — Széchenyi-utza végén eső kúlvásártérnen a legtöbbet ígérőknek el fognak adtatni.

Debrecenben dec. 21. 1863.

Barcsay István,
kiküld. ítszéki Tanácsnok.

(D. 213. 2-3)

Árverés.

A debreceni kir. Váltótörvény-széknek 1863. február hó 9-kén 1947. szám alatt kelt végzése folytán ezen közhírré tételik, mikép Kainrath Ignác mint fel-peres részére, Tornay Ferenc mint alperestől 340 frt váltóli tartozás s járulékaik erejéig le-foglalt ingóságok, nevezetesen szoba és kávéházi bútorok sat. nevezett alperesnek helybeli piac-utszai lakásán 1864. évi január hó 7-dik napján d. e. 9 órákor nyilvános árverés után készpénz fizetés mellett el fog-nak adni, — Mire a venni ki-vánók meghívatnak. — Debrecen december hó 28. 1863.

Kelt Nagyvárad dec. 2. 1863.

Lehman János, igazgató.

(V. 30. 1-3)

Árverés.

A néhai Kalka Károly ur és ne-je Rickl Terézia hagyatéka-hoz tartozó 12 személyre való asztali ezüst készületek, női arany nyakláncok, gyűrűk és egyéb drágaságok a jövő 1864-dik évi január hó 17-kén d. u. 2 órá-ker, szükség esetében ugyan-

Mocsy József,
váltóítszéki kiküld. végrehajtó.

UJ ÉV.

ily gyorsan elrepül egy év az ember életéből! ha visszatekintünk és vizsgáljuk, egy igen csekély időköz az s mégis e csekély időköz az események egész halmazát foglalja magában népek, nemzetek és egyesek életéből. Mily sok ebredő, mily sok kioltott élet: mily sok bimbózó, mily sok hervadó remény: mily sok győzelem, mily sok megverettség: mily sok gyönyör, mily sok fájdalom szülője egyetlen év.

Ah! mily különbözők is az élet utai, melyek az embert földi pályája terén vezérik. Egyik sima virányos rónákra jut, hol minden oldalról kéjjelátár özönlik felé: nem hiányoz-

nak árnyékos nyughelyek, hol a szerencsétől lankadt új erőt gyűjthetve, boldogsága ösvényén új gyönyör, új élvezetek között tovább halad. A másik, meredek végetlen utakon fáradság, szünetnélküli munka közt vért izadva mássza a kopár szirt oldalát s midőn erejéből kifogyva az első nyugopontot már elérni véli, lankadtan visszaesik, hol új kint, új győtremltet talál. A harmadik, szívének legedesebb, legszentebb birtokától megfosztatva, az élet sivár pusztáján egyedül elhagyatva áll.

Ilyen a múlt év töredéke. Mit fog hozni az új év? Kérdi önkénytelen a gondolat, mely az elmúlt évre tündőve visszatekint: romlást vagy boldogságot, örömet vagy szenvedést, életet vagy halált? Nem tudjuk, de legyünk készen mindenre, a rosra úgy mint a jóra. Az élet rövid, utai szétágazvak, de végpontjuk egy a — sir.

Itt nincs többé különbség a szép és rút között, itt a büszke ép oly semmivé lesz mint az alázatos, a fősvény oly szegény mint a nyomorral küzdő, a hatalmas oly gyenge mint a bilincsekre fűzött rab.

Miért legyünk tehát hiuk mulandó szépségünk virágira, ha meggondoljuk, hogy arcunknak csak mázsa a simabőr s legyen az szép vagy rút, mindenike halvány fakó csontlőgeget takar. Miért legyünk büszke boldondok, ha meggondoljuk, hogy évtizedek múlva pomaradványainkat a sírvájó kapája a gödör egyik szegletecskéjébe halmozza föl, hogy helyet készítsen mellette egy másik talán annak épen volt szolgája kihűlt tetemeinek. Miért legyünk fukar, fősvény, lelketlenek, hisz azon silány ércetömegből, melynek csak ezred részével is gyakran sok szerencsétlen embertársainkat boldogíthatnánk, egyetlen fillérecské sem lesz halálunk után a miénk.

Miért legyünk hálátlanok, miért éljünk vissza a sors által számunkra juttatott hatalommal, ha meggondoljuk, hogy halálunk után gyengébbek — semmibbek leszünk a sír férgéinél, mert végre is ezeknek leszünk prédájukká.

Inkább mint gondolnánk, minden ember saját kezében hordozza szerencsését: így önmagunktól függ, hogy ez élet ha nem is épen szerencsés. de áldástörová tegyük ugy magunkra, mint másokra nézve. Igyekezzünk pedig Istentfélők, becsületes, igazságszeretők maradni s kít az Isten földi jóval inkább megajándékozott, ossza meg azt szűkölködő embertársaival — a szerencse vajmi változóknak, a jövő évben épen azt teheti velünk máss, mit ez évben mi teszünk másokkal. Jócslekedetek tényezői a boldog jövőnek — engedje az ég, hogy hozza meg ezt mindnyájunknak a jelen új esztendő.

B. K.

et oranyira Pragától, a legkisek vidéken felekküdt Wratislaw esch hercegi jó széssel épült vadász-kastélya. Meglepi látványt nyújt itt a taj es az utas meg most is akadozó leplekkel járja be a környéket, gyönyörködve annak, különféle szépségén. A völgy melyben zold partok között kigyözva fut a Moldva vize, melynek közelében itt-ott egy halász-kunyhó áll. Az erők lombkoszoruzta hegymagaslatiról, melyek a folyam mindkét oldalán emelkednek, a legszebb kilátás nyílik Cseiorszag belsejébe.

Kevessé emelkedett zold halom-háton, színezve a mező ezernyi virágítól, dűzslombon facsoportoktól árnyalva állott a hercegi vadász-kastély, életet és vidámságot hirdetve körötte mindenütt. Lágy szellő rezgette a fák illatos leveleit, s a patak ezüst gyuruztelnek moraja, varázsszerű bájzengzettel tört meg a völgy méla csendét.

Egy derült tavaszi estén, a vadász-kastély egyik termében fiatal szép leány új gondolatokban mélyedten, szeméivel a szabadba tévedezve. E teremnek ablaka tágas erkélyre nyílt, mely a Moldva vízének part porondja föle kinyúlva emelkedett s melynek lészta tükrében a lealdozó nap most forószte utósugara. — Ég-kék selyem kóntos folyta körül a fiatal leány bájos tagjait, melyet derékban ezüst s arannyal művésziileg hímzett öv szorított sylphid természethez: jöfde gyöngyök gyűltek hájának fonadékká, melynek leomló furtai lanyhan pihentek fedetlen marványállal. Gyenge halványsszerű lehe ömle el arculán, melyen magasatos kellem s szívjószág tündököl, mig egy sajátságos vonás gyöngéd akcivén, a szerető lélek bánatát árulta el. Egy gyótró nyugtalanság látszott keblében zajongani, fejét tenyerébe slyesztve, vágó tekintettel nézett a néma völgybe ki: nehéz sohaj szállott föl kebléből es egy könyecsepe nedvesíté a mennyei párszemet. A vadász-kastély es bájos lakója Fiola volt, testvére Wratislaw hercegnek. A terem néma csendét egy fiatal leányka hirtelen belépte szakítá meg. A belépő vizsgálo tekintetet vetett a hercegnőre es midőn annak bánatos arcát fölismerte, megilletődve maradt állva a terem közepén es szomoruan slyesztte keblére szűkefűrtös fejét.

„Mi lett edes Gertrud? Kérdé Fiola a fiatal leánykát. „Talán valamely szomorú hírt hozok nekem, azért nincs bátorságod közeledni felém, te ezt évek óta soha nem tevéd.”

„Oh, némes hercegnő, mint okozhatnék én neked szomorúságot, ki léteq oly igen szerettek! — válaszolt a leányka, „de hitom, hogy te nem vagy boldog, es az igen nagyon fáj a szegény Gertrudnak.”

Fiola esendesen sohajtott föl, kezével homlokát simítá végig, mintha arról a bánat felhőt akarná elűzni.

„Jó hercegnő neked szórakozásra van szükséged! — folytatá kevés szünet után a leányka. „Gyeg dalmok Németthonból, kéri bebecsületását, szabad hozzád vezetnem?”

„Oh, esodaszur az ének hatalma! — szólott Fiola — „a dal szaranyain tova száll az élet sötét borjáa, a kebel könnyében lehel, ha az isteni művészet enyhító balzsamát nyujja a vágódó kebelnek. Igen, jó gyermekek, veszed hozzád a némes dalmokot, hárfája zengése hadd vidámita föl a bánatos lelketek.”

A leányka távozott s néhány perc múlva a dalmok lépett a terembe. Fiatal szép volt a dalmok, hosszu leomló fűrtök környezék halvány homlokát es sötét nagy szemében szikrázva égett a lelkesedés szent tize. Hosszu, bokáig érő fekete kóntos fedte tagjait, melyet azon időben veselni szoktak volt a dalmokok; karján nyugodó a hárfá, sorsúak hű társnéje. Fiola fölemelkedett ülésből, kezét nyujtá az ifjunak es reszketve vezeték ajkához a bársony ujjakat.

„Csupán a dalmok az, ki az emberi lélek gyótremlét átértini tudja! — szólott a hercegnő — mert miként tudná a dal a szívet érinteni, ha más halandó, tekintetével a lélek belvilágába hatni képtelen? Azért légy udvöz általam es a dal szelid hangjával felejtésd el velem es földnek fájó gyótremléit.” — Megcsendültek most a hárfá hurjai a terem néma falai közt; s a kínos szerelméről, a lélek reménykedéseiről, aggodalmiról s az élet keserő csalódásiról dalolt a lelkesült ifju.

„Miért nem dalolsz a holdog szerelméről? Kérdezte Fiola midőn a dalmok hárfáját féretve.

„A boldog szerelméről? ismételte a dalmok hidegen. „Oh, némes hercegnő, hol létezik az e földön? Csupán az álom tündérországában lebegi körül az a reménykedő lelket; de a valódi életben elenyészik az, mint ködfátyolképp a magas bérc ormain. En bejártam sok, igen sok országokat, voltam a szegények kunyhóiban egy, mint a királyok aranytól csillogó palotáiban; de valódi boldog szerelmet, halandónál nem találtam soha, sehöl.”

„Soha? sehöl? Kiallott Fiola hangosan. „Oh, Polemir büntesd a hazug dalmokot. Boldogságom s boldogságod, mely

Vegyes hírek és újdonságok.

— Reszler István jól szervezett dal- és színművelésével városunkba visszaérkezvén, Karácsony-ünnepek másnapján „A kártyavetőnő” című öt felvonásos drámával kezdte meg előadásai sorát. Január 4-kéltől pedig bérletet nyit. Reszler ur az első színgazgató Debrecenben, ki oly sokat adozott a közönség élvezetnek, halálatlanság volna tőlünk ezt el nem ismerni: de még nagyobb a kellő pártolást tölle megvinni. Reméljük, hogy a művelés színpártoló közönség egész kegyében fogja részesíteni a látásokat s a derék színgazgatót.

— Seitel Amlabus debreceni órák közelébb Párisba tett utazásának mint tölle halljuk, az új főcélja, hogy minden nevezetes órágyárakat felkeresett, s különösen megvizsgálta a toronyórák szerkezetét, melyeknek a legújabb célszerűségeit oly figyelembe véte, hogy ugy az egészen új toronyóráknak kitűnő jóságú készítésére — mint minden régieknek kitagatására, helyben és vidékre — bőv tapasztalásu műjárassággal ajánlkozik.

— Csokonai „Lillájának jegygyűrűje, melyet halálaig újján viselt, (Gy. K. írja) Jánka unokaöccsére, a Tatabánya lakó Vajda József hirtökában van, ki azt a nemzeti muzeumnak szándékozik ajánlkozni.

Arany mondatok.

— Némely nemes cselekedet igen sokat vesztené előtűnk erkölcsi értékeit, ha hogy a valódi külfőt ismernék, melyből ered; mert annak gyakran a hűség egyedüli alapja.

— A kuleslyukon gyakran többit lát az ember, mint a nyíltot ajtón.

— Vannak hű emberek, kik a nemeslelkűség és hazafiság színe alatt többit áldoznak öndicsvágyuknak mint az emberiség közjávána.

— A nyelv nem a pásztorért van, de a pásztor a nyájért, hogy azt okosan vezesse.

— A jövő mestere — a mult.

— Nem az állás, melyet a világban elfoglalsz — nem az, hogy ki vagy, de hogy milyen vagy határozza értékedet.

Hasznos jegyzetek.

— Szem fájás és szemhályogról jó: köménymagot és cukrot porrátorni, reá vizet önteni és ezzel mosogatni naponként a fájós szemet.

— Elmegyengeségről úrmót, vagy ázinsmag vizet kell inni, ez feleltébb erősíti a gyenge elmét.

— A hajki hullását megakadályozni. Negyedtel átszűrt borszesz, kab lá legjobban hamuzsírral összekeverve, ezzel esténként a fejbőrt be kell kenni, ez a haj kihullását megszünteti és a fejbőrt erősíti.

— Szív fájdalomról. Napjában gyakran pipacsvizet kell inni.

Talány.

Csíp, szúr, de nem sebez, nem öl;
Tag-váltva szúr, döf, öldökl.

A 48-dik számban a k-talány megfejtése:

Az asszony olyan mint az orvos. Az ember kikel elene és végre mégis reászorul.

Tudakozóintezeti jegyzőkönyvi kivonat.

— Egy jó erkölcsű, oskolákat végzett, jól irni és olvasni tudó ifju a városi nyomdánál gyakornokul főlvetétek. Bővebben értekezhetni ugyanott.

✉ Nyílt posta. R. V. urnak Jablonkán. Újvért tett küldeményűnk, ha még nem kézbesítelt — tessék a postán megnézni.

Debreceni piaci középár ujj. dec. 29.

Tisztabuza posz. máz. 4 fr. 40 kr. Kétszeres 3 fr. 80 kr. Rozs 3 fr. 30 kr. Árpa 2 fr. 50 kr. Zab 3 fr. 20 kr. Tengeri 6 fr. 30 kr. Köles 2 fr. 70 kr. Kása 5 fr. 10 kr. Marhabus fontja 10 kr. Disznóhus fontja 15 kr. Szalonna 6, máz. 26 — 28 fr. Uj szal. 26 — 28 fr.

N. Váradí piaci középár ujj. dec. 29.

Tiszta buza posz. máz. 4 fr. 50 kr. Kétszeres 3 fr. 50 kr. Rozs 2 fr. 80 kr. Árpa 2 fr. 50 kr. Zab 1 fr. 70 kr. Tengeri 3 fr. — kr. Kása 5 fr. 60 kr. Burgonya 2 fr. 10 kr. Marhabus fontja 11 kr. Disznóhus fontja 24 kr. Szalonna fontja 40 kr.

Kihúzott lotteriai számok 1863.

Budán Dec. 30. 28, 86, 2, 63, 64.

Bécsben Dec. 23. 58, 5, 89, 23, 27.

sziveinkben folszardja végtelen mint az istenség maga. Ah! ki lehetne a kegyetlen. szétépténi a virágot, melyet életem legszebb tavaszában oly gondosan ápólek? —

„Boldogok volnátok lehet nemz hercegnő? — mondá a dalnok, mely alatt a fiatal leányt vizsgáldóva szemlélt, kinek ragyogó szemei, a kék ég boltzatará válnak szegzeve. „Boldogok volnátok? és mégis künysespet latok lenyleni szemeid pillái közt, melyek bizonynal nem az édes boldogság forrásából fakadvák.”

„Ó jón! ó jón!” Kialtott Fiola hirtelen, miközben gyorsan futott az ablakhoz, s gyöngye pir futotta el különben halvány arcát. „Igen, ó az, az én Polemirem, szemecmek fénye, világom, üdvöm, mindenem!

A dalnok halgatag nyult hárfája után, hogy távozzon. „A dalnok nem — nem, nem — és mégis: de ismét latni foglak, ez éjen át e ház vendége maradsz. És ha utadat távol innen, messze földöken folytatni fogod, hirdessed énekeddel, hogy itt a csehbőlön voltál először a valódi boldog szerelemnek.”

„Ugy legyen!” — mondá komor sótélen a dalnok, „ha balsejtelmemben majdan csalódni fogok.”

Alig távozott el a dalnok, midőn egy feltűnő szépségű fiatal ember villámsébesen lépett a terembe.

„Ah, Fiola!” — beszélt az ifju lovag — „ujra látha lak szelid galambom, mily kéjt, mily boldogságot szerez látsod nekem.”

Gyöngéd merengéssel tekintett Fiola az ifju búskomor szeméibe s egy édes szerelmi csókot lehelt ennek ajkaira. „Égő vágygyl vártalak kedvesem,” szóltot a lányka — „mert tudnod kell, hogy ma utóször látjuk egymást itt e csendes völgy ölében.”

„Irgalmas Isten, mit kell hallani!” — Kialtott az ifju szenvedélyesen — „Te, képes volnál e völgyet végkép elhagyni? hol mi oly boldog napokat töllénk együtt. Ah kegyetlen szívu, miért akard halálomat!”

„Félek, bátyám aligha nem gyanítja itteni összejöveleinket: viszonzá Fiola, „mert parancsot kaptam tölle, már holnap visszatazni a fővárosba és nekem engedelmeskednem kell, ellenszegülés mind hasztalan lenne s csak növelné bátyám haragját.”

„Im, megtörtént tehát, mire többször feltegy gondolké: — sohajtott Polemír. „Nem sokára hercegi fényűtöl leszsz környezve, ezek hódolati fogják a multak képeit lelkeből kitűreni. Teveltyve járandom be majd a hercegi lak termelt, Fiola-mat viszonzlatán: de ah! a mindenkötöl ünnepeit, imadott hercegnő nem fog ósmerni többeh a szegény Polemírrre. — Drága Fiola-m!” — folytató tovább kevés szünet után, miáltal a szép leány gazdag sürteit homoklórál lerésimította. „Endekszel e még szerelmünk első pillanatára, midőn a jövő még oly reményteljesen tárult elénk? A te szerencsétlenséged az én szerencsém volt és könyvednek szelid forrásából egy éden virult nekem. Te fogoly voltál Visehrádon, midőn bátyaid küzdöttek a harcomzón. Sötét börtön rabja voltál. Ott láttalak téged először, börtönöd ablaka rostelyzatánál álltál és szemekkel a kék égre tekintél föl; szemeid könyekben úsztak, keblednek egy gyöngye sohaja hozzám hatolt és a mi földi volt élenyészett szemem elől, azt hívém egy szentet látok magam előtt. Ekkor virággal kináltalak meg, melyet én szakték és Fiola kezei örömmel fogadták el töllem a virágokat. Ezen minden reggel gyűjtöttem virágokat s ezeket mindannyiszor magányos ablakod parkányzatára tetém. Te, csendes magányod falait díszítéd föl azakkal és közülök az illatozó rózska kebledre tűzve nyugodt. Én téged mindig virágos leánykánnak neveztelek; mert a virágok, melyeket nekéd áldozék, szerelmedet hozak nekem és a rózsakészkeret, te szivedet ajándékozád nekem. De oh, virágaim már nem sokára herválnak és az én virágos szép leánykám örökre elfeled.”

„Szíve szívennek” susogta Fiola, mig puha karjaival átfonta az ifju nyakát. „A te virágos leánykád nem fog elfeledni légedet, e percig szerelmed voltam, ezán néd szakok lenni.”

„Hogyan, te nőm?” Kialtott Polemír. „Oh, Fiola, hogy szabadon ezt remélnem, téged, egy herceg nővérét oltárhoz vezetni?”

„Lépj a herceg elébe és kérjéd tölle kezemet” viszonzá Fiola — „és Wrsowecz Polemír nem fog bátyámmal hiában kérni.” E szavak után Polemír térdre esett Fiola előtt, megragadta kezét s bével szorítá ajkához. „Oh, Isten, miáltal érdemltem ily végtelen boldogságot!” szóltot „alig merem hinni, hogy az egész nem egyb pusztá álomképnél.”

A leány arca lázasan égő tüzbén gyult ki, a szép ifjuhoz hajlott s fölemelve őt pihéző keblére voná. „Igen, Polemír — susogta — a szerelme egy idevőtöl álom, melyből az élet rémalakjai tovaenyésznek, azért ne engedjük magunkat többeh az édes álomból fölriasztatni.”

(Folyt. követe.)